

AMANDA WILLSOVÁ

Poníci
od
stříbrné
řeky

Vždycky
je naděje

FRAGMENT

Poníci od stříbrné řeky – Vždycky je naděje

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Amanda Willsová

Poníci od stříbrné řeky – Vždycky je naděje

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Poníci
od
stříbrné
řeky

Vždycky je naděje

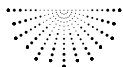
AMANDA WILLSOVÁ

FRAGMENT

Copyright © 2015 by Amanda Wills
Translation © Romana Kempná, 2020
Cover photos © Celine Bissat; RichardSt / Shutterstock.com

ISBN 978-80-253-4669-3
ISBN 978-80-253-4738-6 (1. zveřejnění, 2020)

KAPITOLA PRVNÍ

Poppy McKeeverová se zatajeným dechem čekala, až zvěrolékařka promluví. Celý den ji pronásledoval černý mrak jako stín. Napětí, které plynulo z toho, že nic neví, bylo téměř nesnesitelné. Neb úzkostně stříhal ušima, a když se Poppy podívala na své ruce, uvědomila si, že drží vodítko tak pevně, až jí zbělely klouby. Zvěrolékařka postavila Nebovi nohu na zem a narovнала se v zádech. Poppy se snažila z jejího výrazu něco vyčíst, ale ten neprozradil nic. Ve tváři byla klidná, vyrovnaná a profesionální. Naopak Poppy se chtělo křičet. Nebova žebra vystupovala jako brázdy na čerstvě zoraném poli a hnědé oči měl upřené na Chestera. Oslík se zájmem sledoval celou proceduru zpoza stájových dveří, zatímco Poppyin bratr Charlie se tajně pokoušel poslouchat tep svého srdce pomocí stetoskopu paní doktorky. Nevlastní maminka Caroline se na Poppy povzbudivě usmála, přestože vypadala stejně ustaraně a bledě jako ona.

„Takže,“ řekla zvěrolékařka a opálenými pažemi sáhla pro svou brašnu, „chcete slyšet nejdřív tu dobrou, nebo špatnou zprávu?“

Poppy pocítila zklamání. „Tu dobrou?“

„Na to, že ten poník prožil posledních pět let venku na vřesovišti, je v pozoruhodně dobrém stavu. Je podvyživený a jeho zuby

určitě potřebují zbrousit, ale oči vypadají zdravě a plíce i srdce má jako zvon. Obecně mu nic vážného nechybí, alespoň nic, co by nespravila trocha láskyplné péče.“

Poppy se krátce usmála na Caroline. „Ale co jeho noha?“

„Tak to je bohužel ta špatná zpráva. Jak jistě víš, kulhá na zadní nohu a my musíme zjistit, čím je to způsobeno. Kdyby měl v kopytu kamínek nebo vřed, nebo si, řekněme, natáhl šlachy, dalo by se to celkem snadno zjistit. Já ale žádné viditelné zranění nevidím.“ Zvěrolékařka znovu přejela rukou Nebovi po noze od kolenní šlachy po kopyto a potřásla hlavou. „Řekla bych, že ho musíme dostat do Tavistocku a nohu mu zrentgenovat. Mohla by to být zlomenina kopytní kosti, což mi dělá starost.“

„Co je kopytní kost a co vám dělá starost?“ zeptal se Charlie, který upustil stetoskop na zem a vydal se směrem k brašně s instrumenty, z nichž některé vypadaly jako ze středověké mučírny. Caroline hbitě sebrala stetoskop a brašnu ze země a podala je veterinářce, která si je s vděčným úsměvem vzala.

„Kopytní kost se nachází v dolní části končetiny,“ začala vysvětlovat. „Probíhá zhruba těmito místy.“ Ukazováčkem naznačila linii z vrchní po spodní část Nebova kopyta. „Může se stát, že si kůň kopytní kost zlomí. Je to zranění způsobené nárazem. Třeba při těžkém dopadu na kámen, což se tomuhle chlapíkovi klidně mohlo stát, když pobýval venku na vřesovišti.“ Jemně poplácala Neba po kostnatém zadku a on přenesl váhu na druhou nohu. „Můžeme to zjistit jedinečně na rentgenu. Uděláme snímek a doufejme, že tuhle možnost vyloučíme.“

„A co když má tu kopytní kost zlomenou?“ zeptala se Poppy a přitom zarývala nehty do vodítka.

„Dostal by speciální podkovu, která by mu nohu znehýbnila. Dobrý podkovář by ji dokázal vyrobit.“

„Tatínek mého kamaráda Eda je podkovář!“ řekl Charlie.

„No vidíš. Jakmile by dostal tuhle podkovu, musel by být v naprostém klidu ve stáji po dobu až dvou měsíců. Pak bychom mu nohu znovu zrentgenovali, abychom viděli, jestli jsou tam nějaké známky hojení, ale obávám se, že to bude trvat dlouho. Jestliže se to zhojí, měl by se úplně uzdravit, ale pokud ne, bylo by to špatné. Nikdy by už nebyl naprosto v pořádku.“

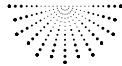
„Chcete tím říct, že by na něm Poppy nikdy nemohla jezdit?“ zeptala se Caroline.

„Ne, pravděpodobně ne. Ale už musím jít. Mám ještě dvě návštěvy před večerní operací. Zavolejte ráno a objednejte se na rentgen. Až to bude hotové, uvidíme, na čem jsme. Zatím ho držte ve stáji, pro jistotu.“ Zvěrolékařka si všimla vrásek na Poppyině čele. „Nedělej si starosti s něčím, co vůbec nemusí nastat. Soustřeď se teď na to, aby se zakulatil, a jeho nohu nech na mně.“

Poppy přikývla a ve tváři se jí zračila beznaděj. Odvedla Neba do stáje, zatímco Caroline obešla se zvěrolékařkou dům a dívala se, jak její zablácený landrover odjíždí po příjezdové cestě. Chester jemně zaržál a štouchl hlavou do poníka. Poppy mu svlékla ohlávku a každému dala kyblík granulí.

Děs způsobený výročním sháněním a prodejem v aukci spolu s dartmoorskými poníky si na Nebovi vybral svou daň. Předcházejícího večera byl tak vyčerpaný, že nemohl ani stát. Nejenže byl hubený jako tyčka, navíc se skrčil do kouta, kdykoli se v blízkosti objevil někdo jiný než Poppy, Charlie nebo Caroline. Poppy doufala, že jeho úzkost časem pomine. Ale jestli má zlomenou nohu, bude mít Poppy vůbec nějakou šanci?

KAPITOLA DRUHÁ

„Tady jsi!“ ozval se povědomý hlas. Poppy se otočila a uviděla pihovatý obličej orámovaný tmavě rudými vlasy. Patřil její nejlepší kamarádce, která nakukovala do stáje. „Měl Neb klidnou noc? Hltá ty granule, jako by měl přijít konec světa, ale stejně pořád vypadá jako koňský věšák na šaty. Měla jsem dojem, že na vaší cestě slyším auto. Byla tady veterinářka?“

Scarlettino švitoření Poppy vždycky rozveselilo a hned jí bylo líp, když mohla kamarádce povědět o možnostech léčby, zatímco vcházely do kuchyně.

Táta si u stolu četl noviny s brýlemi posazenými na konci nosu. Mike McKeever byl válečný korespondent pro BBC, a pokud zrovna netrávil čas na zpravodajské misi v některé problematické končině, pracoval v Londýně. Bylo dost neobvyklé najít ho doma. Když viděl dívky vejít, usmál se.

„Ahoj Scarlett. Jak se mají vaši?“

„Dobře, děkuju, i když teď mají spoustu práce se sklizní a tak.“

Caroline krájela rajčata. „Už jsi jedla?“ zeptala se Scarlett, která zavrtěla hlavou. „Dala by sis s námi večeři? Máme tedy jen pizzu a salát.“

„To zní dobře,“ řekla Scarlett a posadila se. „Už jste slyšeli tu novinku?“ McKeeverovi se na ni tázavě zahleděli. „Znáte ty dva maličké domky na okraji Blackstoneovy farmy? V jednom z nich žije Blackstoneův pomocník Jimmy Flynn se svými rodiči, ale ten druhý je prázdný od té doby, co stará paní Deakinsová před třemi lety umřela. Máma říká, že se tam příští týden mají nastěhovat noví lidé. A hádejte, odkud jsou?“

„Jémine, to netuším,“ řekla Caroline.

„Z Londýna!“ oznámila. „Možná je dokonce budete znát.“

„To těžko, Scarlett. Londýn je obrovský, žijí tam miliony lidí. To není jako Waterby, kde jsou všichni příbuzní,“ zasmála se Poppy.

Scarlett bezstarostně mávla rukou. „To je jedno. V každém případě to je máma s dcerou, aspoň podle toho, co říkal švagr Jimmyho tety, co má za ženu praseštěnenci mého táty.“

„Už chápete, jak to myslím?“ řekla Poppy a významně povytáhla obočí na tátu a Caroline.

„Nejsem si jistá, kolik je té holčičce let, a nemám ponětí, co se stalo s jejím tatínkem,“ pokračovala Scarlett. „Jedno ale vím – ten domek je naprosto příšerný. Nenastěhovala bych se tam, ani kdyby mi platili. Jednou jsem byla uvnitř s maminkou krátce předtím, než paní Deakinsovou odvezli do nemocnice. Byla to hodná stařenka, i když měla jisté dentální nedostatky.“

„Cože?“ zeptal se Poppyin tatínek.

„Neměla žádné zuby,“ zakřenila se Scarlett.

„Ty jsi legrační, Scar. Do naší staré ulice ve Twickenhamu se lidi stěhovali každou chvíli a jiní zase mizeli pryč. To není zas taková bomba,“ řekla Poppy. Přesto se v ní probudila zvědavost. Ostatně, nebylo to tak dávno, co se její rodina přestěhovala z Twickenhamu do Devonu, kde hledala klidnější život.

„Jakmile se nastěhují, půjdeme tam a pozdravíme je,“ navrhla Scarlett. Poppy nebyla nadšená ze seznamování s novými lidmi, ale Waterby byla tak malá vesnička, že musela uznat, že se jedná o velkou událost.

„Pokud je to nutné,“ neochotně přikývla.

Nebovo rentgenologické vyšetření bylo naplánováno na příští sobotu. Týden rychle utekl. Poppy si každé ráno nařizovala budík na šestou, aby měla na péči o poníka hodinu navíc, než půjde do školy. Už znala obrysy jeho těla a přišla na to, že se mu líbí, když ho drbe za ušima. Byl ale lechtivý na břicho a vždycky podupával zadní nohou, aby jí to připomněl, když zapomněla. Opíral se o ni, když mu zvedala nohy, a když se nudil, žvýkal vodítko. Poppy mu zpívala své oblíbené hity, zatímco mu kartáčovala ocas a pročešávala hřívu. Jakmile přišla ze školy, šla vždycky rovnou k němu do stáje, aby s ním strávila další hodinku.

„Pozná, když se vracíš domů,“ řekla jí Caroline jednou u večeře. „Začne kopat do dvířek asi deset minut před tím, než přijede autobus. Člověk by řekl, že má nějaký šestý smysl.“

Když nastal čas návštěvy veterinární kliniky v Tavistocku, Caroline požádala o pomoc Scarlettina tatínka Billa. Přijel do Riverdale se svým landroverem a koňským přívěsem a nejprve naložili Chestera a po něm Nebu. Poppy si umínila, že Chester pojede taky – věděla, že bude mít na poníka uklidňující vliv. Po cestě si mohla vykroutit krk, aby viděla na Nebu a Chestera skrz otevřené průduchy v přívěsu. Hned, jak Bill zajel do dvora za klinikou, si rozepnula bezpečnostní pás a vystoupila. Neb byl zbrocený potem a nervózně stříhal ušima. Cítila, jak se pod jejím dotekem chvěje. Naopak Chester vypadal naprosto klidně.

Charlie vyvedl starého oslíka ven po rampě přívěsu a Poppy s Nebem následovali hned za nimi. Zvěrolékařka se objevila ve dveřích budovy na opačném konci dvora. „Pojďte za mnou,“ vyzvala je. „Rentgen máme ve stodole. Jsme na vás připraveni. Nebude to trvat dlouho.“ Vybetonovaný dvůr po jedné straně lemovaly kotce pod širokou střechou. V každém z nich byl nějaký pes. Někteří tiše leželi a vyspávali anestézii po prodělaných operacích, jiní kňučeli nebo štěkali, když kolem nich Poppy s Charliem vedli Neba a Chestera.

„Tihle psi jsou u nás v léčení. Kočky máme uvnitř. Také máme několik stájí, ale ty jsou dnes prázdné,“ řekla veterinářka. Jakmile se Poppy otočila, aby se podívala na stáje, Neb se zastavil, zvedl svoji šedou hlavu a zaržál. Uchopila pevně vodítko a povzbudivě zamlasкала. „Tak pojď, Nebe. Je to jenom rentgen, abychom viděli, co máš s nohou. Nikdo ti neublíží, přísahám.“

Chesterův huňatý zadek už mizel ve stodole, ale Neb se stále odmítal pohnout. S nohama pevně zapřenýma do země hleděl na poslední kotec u dvojitých vrat do stodoly.

„Co tam máš, Nebe?“ Poppy sledovala jeho pohled, ale viděla jen prázdný kotec s čímsi, co vypadalo jako zapomenutá černo-hnědá deka, zmuchlaná v koutě. Ale jak se dívala, deka se zavrtěla a objevila se černá hlava s hnědým čumáčkem. Neb jemně zařehotal a pes mu odpověděl tichým štěknutím a zabušením chundelatého ocasu do podlahy.

„Jé! Myslela jsem, že to je nějaká stará deka, a on je to pes,“ podívala se Poppy.

Pes byl hubený a štrapatou srst měl místy slepenou. Namáhavě se postavil na zadní a nabídl jim packu, kterou měl znehybněnou v sádře, jako by si s nimi chtěl potřást rukou.

„Co se mu stalo?“ zeptala se Poppy.

„Policie ho k nám přivezla včera,“ řekla veterinářka. „Motal se v provozu na silnici do Okehamptonu. Má zlomenou nohu, asi ho odhodilo auto, ale měl štěstí – nemá žádné vnitřní zranění.“

„Čí je?“

„Řekla bych, že ho asi někdo vyhodil. Lidé to bohužel dělají často. Pár dní si pobude u nás a pak zavolám do Moorwings, což je místní útulek pro zvířata, aby si ho tady vyzvedli. Postarají se o něj, dokud se ho někdo neujme.“

Charlie přišel k nim a opřel si čelo o drátěné pletivo, aby se mohl lépe podívat na psa, který byl ze vši té pozornosti trochu nesvůj. „Jak se jmenuje?“

„Jedna z našich sestřiček ho pokřtila Freddie po svém prvním klukovi. Prý měl taky takové hnědé oči a rozčuchané černé vlasy, ale zřejmě mnohem lepší způsob.“

Caroline si povzdychla. Měla pocit, že přesně ví, co přijde. A její intuice se ukázala jako správná, když na ni Charlie upřel své jasně modré oči a vmlouvavým hlasem se zeptal: „Vezmeme si Freddieho, že jo, mami? Přece jsi nám slíbila, že budeme mít psa, když jsme se odstěhovali do Riverdale a doma jsme nechali všechny kamarády. A já bych aspoň přestal hledat tu velkou kočku.“

„My se o něj s Charliem budeme starat a venčit ho,“ přidala se Poppy a upírala na svou nevlastní maminku prosebný pohled. „Ty nemusíš dělat nic. Představ si, jak by bylo strašné, kdyby si ho nikdo nevzal. Musel by strávit zbytek života v kleci.“

Caroline otevřela ústa a chtěla něco říct, ale dřív než stihla promluvit, připojila se veterinářka k frontálnímu útoku. „Já vím, že nevypadá nijak pěkně, ale kromě té zlomené nohy mu nic není. Řekla bych, že je mu asi tak rok a půl, takže vám může dát ještě spoustu radosti. Vzala bych si ho sama, kdybych už neměla čtyři takové doma.“

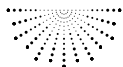
„Opravdu potřebujeme dalšího tuláka? Co na to řekne táta? A co náš kocour?“ zeptala se jich Caroline. Musela ale uznat, že ten pes má moc milé hnědé oči.

Neb, jako by vycítil její váhání, do ní jemně strčil a ona se otočila k dětem a rozesmála se.

„Dobře, dobře. Víím, že jsem prohrála, ale pohlídám si, abyste dodrželi svůj slib. Budete se o něj starat. A můžete říct tu novinku tátovi.“

Charlie se vrhl mamince kolem krku a Poppy jí vtiskla rychlý polibek na tvář. Pořád ještě se trochu ostýchala, ale její vztah k nevlastní mamince už byl mnohem lepší. Caroline ji sevřela v objetí, rozčuchala Charliemu vlasy a obdařila veterinářku ironickým úsměvem. „Tak pojďte, vy smečko. Radši už se s Freddieem rozlučte, abychom mohli udělat ten rentgen, než ještě adoptujeme nějaké chromé kachny.“

KAPITOLA TŘETÍ

Půl hodiny nato už byli Neb s Chesterem v přívěsu a Poppy a Caroline zašly za zvěrolékařkou do ordinace. Tužkou ukázala na rentgenový snímek, který se bělal jako duch na tmavém pozadí. „Tohle je kopytní kost. A z tohoto jsem měla obavy. Vidíte tu vlasovou prasklinu? Bohužel si tu kost zlomil.“ Poppy němě přikývla. Coby pesimistka od přírody strávila celý minulý týden v obavách z nejhoršího, ale nijak ji nepotěšilo, že se tyto obavy potvrdily. Caroline jí stiskla ruku.

„Mohlo by to být ale mnohem horší. Nemá otevřenou ránu, což znamená, že se snižuje nebezpečí infekce, a zlomenina nezasáhla korunkový kloub. Ten se nachází mezi kopytní a spěnkovou kostí.“

„A co dál?“ zeptala se Caroline.

„Nejdůležitější součástí léčby u zlomené kopytní kosti je klid ve stáji, a to už dodržujete. Bude potřebovat dva až tři měsíce naprostého klidu. Musíme tu nohu úplně znehybnit, aby kost měla co největší šance na zhojení. Kopyto je třeba opatřit speciální podkovou, a pokud to nepomůže, zkusíme kopyto a spěnku zasádrovat. Se správným léčením je možné očekávat úplné uzdravení.“

„Můžu udělat ještě něco?“ zeptala se Poppy.

„Ne, pokračuj tak jako dosud. Poník vypadá mnohem líp, než když jsem ho viděla v pondělí. Za čtyři týdny zopakujeme rentgen a uvidíme, jestli kost začíná srůstat, a od toho se odrazíme.“

Když Caroline a Poppy vyšly na dvůr, Charlie se opíral o Freddieho klec a skrz dráty mu hladil nos.

„Paní doktorka si přeje, aby tu Freddie ještě týden zůstal; chce na něj dohlédnout. Říká, že si ho v pátek můžeme vyzvednout,“ řekla mu Caroline. „To je přesně šest dní na to, abys přesvědčil tatínka.“

V neděli ráno Poppy probudilo pípnutí mobilu. Byla to esemeska od Scarlett.

Ahoj Poppy, nechtěla by sis vyjet? Na vyjížďce bychom třeba mohly pozdravit ty nové lidi. Buď tady v deset. Těším se, Scar.

Poppy zívla a protáhla se. Žvanil, tlustý černobílý kocour, ležel stočený do klubíčka v nohách postele. Krátce se na ni podíval, schoval si hlavu pod packu a chystal se znovu usnout. Poppy vyskočila z postele a roztáhla závěsy. Přivítalo ji svěží podzimní ráno se sluncem nízko na vymetené obloze. Zadívala se dolů ke stájím. Nebova šedá hlava vykoukla nad dvířky a z jeho teplého dechu se ve studeném vzduchu tvořily chomáčky páry. Poppy otevřela okno a tiše na něho zavolala. Uviděl ji a zařehotal. Spočítala si, že má ještě čas strávit s ním pár hodin, než půjde za Scarlett.

Hodila na sebe nějaké oblečení, seběhla po schodech, v kuchyni popadla talíř s tousty od Caroline, s úsměvem poděkovala a zamířila ke dveřím.

Chester odstrčil Neba z cesty a pozoroval ji přes stájová dvířka, když si nazouvala holínky. Neb byl vzadu ve stáji a odlehčoval své nemocné noze. Poppy mu přejela rukou po krku a opřela se o něj. Jeho hřívá ji šimrala na tváři a ona vydechla spokojeností.

Pustila Chestera ven na dvůr a Neb sledoval, jak čistí stáj, dává čerstvou vodu a plní žlab senem.

„Já tě vyhřebelcuju a ty mě pak vyzkoušíš z němčiny. Musím se do zítřka naučit čísla od dvaceti do čtyřiceti, nebo mi paní učitelka Maherová dá co proto,“ říkala mu, když začal vytahovat kousky sena ze žlabu.

Poppy úplně zapoměla na čas a celou cestu do Ashworthy musela běžet. Spolu se Scarlett pak strávily půlhodinu čištěním Scarlettiných dvou dartmoorských poníků Flynnna a Blaze z toho nejhoršího bahna. Scarlett přemluvila maminku, aby Blaze nechala ostříhat, ale Flynnovi houstl zimní kožíšek každým dnem a hřívu měl huňatější, než kdykoli předtím.

Když se Poppy sklonila, aby mu vyčistila kopyta, využil příležitosti a pokoušel se zjistit, co má v kapsách. „Myslíš vůbec někdy na něco jiného než na svůj žaludek?“ zeptala se ho a láskyplně mu drbala ucho.

Scarlett se usmála a hodila si přes rameno batoh. „Máma trvala na tom, že mi dá pro ty nové lidi čokoládové sušenky jako dárek na uvítanou. Říkala jsem jí, že se rozdrobí na milion kousků, než tam dojedeme, ale nenechala si to vymluvit.“ Scarlett si prohlédla Flynnovo zakulacené břicho, pak se podívala na své statné nohy a povzdychla si. „Myslí si, že jídlo je lék na všechno.“

Dívky se vyhouply do sedel a s klapotem kopyt se vydaly po cestě směrem k uličce. Odbočily vlevo, minuly riverdaleskou příjezdovou cestu a mířily k Blackstoneově farmě na druhé straně údolí. Na pozemku zchátralé farmy stály dva téměř propojené domky.

Poppy kolem nich projela už mnohokrát, aniž jim věnovala nějakou pozornost. Ty dvě bílé budovy, postavené v padesátých letech 20. století, byly na první pohled téměř stejné. Při bližším pohledu si však Poppy uvědomila, že je mezi nimi obrovský rozdíl. Domek na levé straně byl posazen za dokonale upravenou předzahrádkou, jejíž symetrické záhony plné bramboříků a macešek jí připomínaly městský park. Z podstavce uprostřed laskavě shlížela betonová soška řecké bohyně. Okna domku se leskla a na šňůrách na dvorku tančila v lehkém vánku řada pověšených vypraných bílých košil. Poppy si všimla mosazné jmenovky na vstupních dveřích. Stálo tam: Růžový domek.

Domek stojící vpravo vypadal spíš jako z pochmurných pohádek bratří Grimmů. Dřevěná branka, visící nejistě na zrezavělých pantech, vedla na betonovou pěšinu, která byla místy rozbitá. Ostružiní a kopřivy už dávno ovládly trávník a sahaly až do pasu. Dřevěné okenní rámy byly shnilé a okna matná od letité špíny. Popelnice na kolečkách, postavená vedle vchodu, byla opatřená nápisem U Flintů. Poppy a Scarlett se na sebe podívaly s obavami.

„Půjdu tam já. Ty tady zůstaň a podrž koně,“ nabídla se Scarlett a Poppy si oddychla.

Scarlett byla tak průbojná, jako Poppy byla nesmělá. Poppy věděla, že by neměla spoléhat na to, že se její kamarádka o všechno postará, ale bylo to tak snadnější.

Scarlett se prodrala kopřivami a ostružiním až ke vchodu a stiskla zvonek vedle omšelé schránky na dopisy. Zvonek zazněl neočekávaně hlasitě, takže leknutím málem nadskočila. Chvíli se nic nedělo a Scarlett se chystala zazvonit podruhé, když se dveře asi na dva centimetry pootevřely.

„Haló?“ zavolala Scarlett. „Je tam někdo?“